

Sygn. akt VI U 111/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Janusz Madej

Protokolant – st. sekr. sądowy Jolanta Bieniaszewska

po rozpoznaniu w dniu 5 września 2014 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania B. A.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 29 listopada 2013 r., znak:(...)

w sprawie B. A.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

I zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje ubezpieczonej

B. A. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do

pracy od dnia (...). do dnia (...)

II stwierdza odpowiedzialność Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału

w B. za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do

wydania decyzji.

Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt VI U 111/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 listopada 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., na podstawie art. 57 i art. 58 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440 j.t.), odmówił przyznania ubezpieczonej B. A. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż Komisja Lekarska ZUS nie ustaliła niezdolności ubezpieczonej do pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła ubezpieczona, która wniosła o przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona wskazała, iż jej aktualny stan zdrowia nie pozwala na podjęcie pracy zarobkowej.

W odpowiedzi na odwołanie ubezpieczonej organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczona B. A. posiada wyuczony zawód - sprzedawca. Ostatnio pracowała jako sprzątaczką w Sądzie (...) z Ż.. Od 1 lutego 2014 r. nie pracuje.

W dniu 18 października 2013 roku ubezpieczona złożyła wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Ubezpieczona posiada wymagany okres ubezpieczenia. Organ rentowy poddał ją badaniu przez Lekarza Orzecznika ZUS i Komisję Lekarską ZUS, którzy w wydanych orzeczeniach uznali ubezpieczoną za osobę zdolną do pracy.

-okoliczności bezsporne

W celu zweryfikowania powyższych orzeczeń Sąd powołał biegłego sądowego - lekarza reumatologa.

Biegła sądowa w wydanym w dniu 20 lutego 2014 roku orzeczeniu lekarskim rozpoznała u ubezpieczonej następujące schorzenia:

- reumatoidalne zapalenie stawów w okresie zaostrzenia;
- zapalenie pochewek mięśni prostowników w obrębie grzbietu ręki prawej;
- zespół bólowy korzeniowy przewlekły odcinka L-S kręgosłupa w rwą kulszową prawostronną w wywiadzie.

W ocenie biegłej sądowej stwierdzone schorzenia są podstawą do uznania ubezpieczonej za częściowo niezdolną do pracy zgodnej z poziomem posiadanych przez nią kwalifikacji. Częściową niezdolność do pracy stwierdzono od daty 10 listopada 2013 r. (od daty zakończenia pobierania świadczenia rehabilitacyjnego) na okres dwóch lat. Zdaniem biegłej w/w schorzenia ubezpieczonej powodują, że nie jest ona zdolna do wykonywania pracy fizycznej.

Wobec powyższego biegła nie podzieliła orzeczeń wydanych przez Lekarza Orzecznika ZUS i Komisję Lekarską ZUS. Podstawą wydanej opinii sądowno-lekarskiej była ta sama dokumentacja medyczna, którą dysponował organ rentowy w toku prowadzonego postępowania orzeczniczego.

Po zapoznaniu się z opinią wydaną przez biegłą pozwany organ rentowy w dniu 23 kwietnia 2014 r. złożył pismo procesowe, w którym poinformował, iż nie wnosi do niej zastrzeżeń.

- dowód: opinia biegłej k. 18-19v akt sądowych

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 57 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013r. poz. 1440 j.t.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,

3) niezdolność do pracy powstała w okresach wskazanych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przepisu ust. 1 pkt. 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący, co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. Przy czym w myśl art. 12 wspomnianej wyżej ustawy – niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego w myśl art. 57 ust. 1 pkt. 2 uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie między innymi pięć lat, jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat. Pięcioletni okres winien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy, do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej (art. 58 ust. 1 i 2 w/w ustawy).

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 w/w ustawy). Oceniając stopień niezdolności do pracy należy, w myśl art. 13 wymienianej ustawy, uwzględnić stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Okręgowy istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy ustaleń dokonał na podstawie dowodu z opinii biegłej sądowej. Sąd uznał tą opinię za wyczerpującą, poddającą wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonej w odniesieniu do jej możliwości zawodowych. Opinia biegłej została szczegółowo uzasadniona, a ponadto wnioski w niej zawarte nie nasuwały wątpliwości co do ich trafności, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego. Biegła jest doświadczonego specjalistą z dziedziny medycyny, która odpowiada schorzeniom ubezpieczonej. Opinię wydała po zapoznaniu się ze wszystkimi dokumentami leczenia przedłożonymi przez ubezpieczoną. Stanowisko swoje fachowo, logicznie i wyczerpująco uzasadniła. Co więcej, organ rentowy w piśmie procesowym z dnia 23 kwietnia 2014 r. nie wniósł zastrzeżeń do sporządzonej przez biegłą sądową opinii a jego pełnomocnik procesowy na rozprawie wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie ubezpieczonej prawa do renty zgonie z tą opinią.

W tej sytuacji Sąd Okręgowy, w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym zwłaszcza opinię biegłej sądowej uznał, że odwołanie ubezpieczonej zasługuje na uwzględnienie i zgodnie z art. 477⁽⁽¹⁴⁾⁾ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję, przyznając ubezpieczonej B. A. prawo do świadczenia rentowego z tytułu częściowej niezdolności do pracy od daty zakończenia pobierania świadczenia rehabilitacyjnego na okres dwóch lat, to jest od dnia (...) do dnia (...)

W pkt. II wyroku Sąd Okręgowy zgodnie z przepisem art. 118 ust. 1a ustawy emerytalno - rentowej z urzędu orzekł w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Zdaniem Sądu Okręgowego, w okolicznościach przedmiotowej sprawy wystąpiły podstawy do stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego, bowiem dowody zaprezentowane w trakcie postępowania sądowego były tożsame z dowodami, którymi dysponował pozwany organ rentowy w trakcie prowadzonego postępowania orzeczniczego. Oznacza to, że przyczyną, dla której ubezpieczona uzyskała prawo do żądanego świadczenia dopiero w następstwie postępowania sądowego, nie były dowody, do których organ rentowy nie mógłby się wcześniej ustosunkować, a jedynie sama odmienna ocena stanu jej zdrowia dokonana przez biegłą sądową, wobec

czego wystąpiły podstawy do stwierdzenia odpowiedzialności pozwanego organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

SSO Janusz Madej